

Sprediķa teksts rakstīts Mateja ev. 5. nod.: 13. pantā

”Jūs esat zemes sāls, bet, ja sāls ir nederīga, ar ko tad sālis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un no ļaudīm saminama.”

Mīļā draudze!

Kad ļaudis satiekas, tad sarunas rit parasti ap pašu dzīvi, pašu rūpēm, savām slimībām.

Palaikam gadās arī kādi personīgi prieki, kurus pastāstām, bet to ir retāk. Tādas satikšanās ar pārrunām, notiek arī baznīcā pēc dievkalpojuma un daudzas reizes arī Diakonijas telpās. Tad sarunās iepazīstamies ar citu cilvēku problēmām, gudrojam, kā varētu palīdzēt. Būs kopīgas pārdomas un varbūt patiešām izdosies kādu sarežģītu situāciju atrisināt, vai arī vismaz atvieglināt.

Par kopīgu darbošanos mums stāsta arī Mateja evaņģēlijs, tā sauktajā Kalna runā. Jēzus ir savas darbības sākumā, meklē sev līdzdarbiniekus. Un tiem, kurus viņš uzrunā, nav nekādas īpašas izglītības, tie nav nekādas biedrības pārstāvji, un Jēzus viņiem nedod nekādus īpašus posteņus. Kalna sprediķī mēs uzzinām, kā Dievs mūs redz. Viņš gribētu, lai mēs atrodam tādas garīgas mājas. Un, lasot Kalna sprediķi, mēs iepazīstamies ar to, ko Jēzus mums piedāvā. Kalna sprediķis ir kā tāda pamācības grāmata ar labiem vārdiem. Lieto tos un tad dzīvē tev veiksies labāk!

Es izvēlējos tikai vienus vārdus šajā padomu rindā, **rakstīti Mateja evaņģēlija 5. nodaļas 13. pantā:**

”Jūs esat zemes sāls, bet, ja sāls ir nederīga, ar ko tad sālis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un no ļaudīm saminama.”

Vai mēs patiešām varētu būt derīga sāls? Man liekas, ka šie vārdi ir uzslava. Mūsu darbs ir cieņas vērts. Vai esam tādu pelnījuši? Vācijā daudz runā, ka cilvēki ir jārespektē, tikai tad var kopība veidoties. **Jūs esat zemes sāls** – To Jēzus saka saviem mācekļiem un arī mums. Mēs esam Jēzus līdzdarbinieki, un Viņš mūs ciena. Jēzus mums pieraksta īpašību, kādu lielu vērtību, par kuru mēs paši nemaz neesam tik droši.

Jūs esat zemes sāls. Vai esam?

Laikam nebūs nevienas tādas mājas, kur virtuvē nebūs kāds trauciņš ar sāli. Sāls ir būtiska dzīves sastāvdaļa. Sāls baltums un spīdums atgādinot tīrību un skaidrību. Ja nu Kristus mūs salīdzina ar sāli, varbūt arī no mūsu dzīves būtu jāizstāro kādai skaidrībai un kādam gaišumam. Bet vispirms jau sāli lieto kā garšvielu, Ēdiens iegūst savu īpašo garšu.

Daudzus gadus dzīvoju Anglijā, un sākuma gados, ēdot kādā restorānā, brīnījos, kāpēc novārītie burkāni un zirnīši īsti negaršoja. - Dārzeni bija ūdenī vārīti bez sāls. Sāls trauciņš stāvēja uz galda. Ber klāt, cik gribi. Un to Jēzus mums grib teikt: ja nebūtu tādu ļaužu, kas Dievu mīl un Viņam seko, tad pasaule būtu tik pliekana kā ēdiens bez sāls. Jūs esat tie, kas dzīvei iedod būtisko vērtību.

Jēzus laikā sāls bija izteikts dārgums, nebija visur pārkam, kā tagad. Bija jāprot apieties ar uzticēto vērtību. Vecos laikos lietoja sāli, lai pasargātu uzturu no sabojāšanās. Ja mēs gribam tagad uzturu ilgāk saglabāt, tad iesaldējam, vai konservējam to. Atceros, savu kaimiņu – makšķernieku. Dažreiz man atnesa foreli un teica: “Ja negribi zivi tūlīņ cept, tad ierīvē to ar sāli, būs vēl svaiga citu dienu.”

Un ko mēs darītu ziemā, kad ceļi apledo? Un iešana kļūst bīstama? Arī tad esam priecīgi, jo sāls atkausē apledojušo ceļu.

Bet cik daudz sāls ir vajadzīga, lai pareizi ar to apietos? Lai zupa nebūtu pārsālīta? Cik daudz vārdu un pamācību sarunā ir jāiepin, lai kāds viesis priecātos par mūsu klātbūtni, sajustu tuvību un līdzdalību un neaizgrieztos sarūgtināts prom no mums? Kā atradīsim īsto mēru? Kā īstenosim to ikdienā? Mēs esam tik dažādi. Es arī zinu, ka ne visi cilvēki var slimības dēļ panest sāli. Šodien ir tik daudz garšvielu, kas sāli var atvietot ēdienā.

Mēs ilgojamies pēc patvēruma, ilgojamies pēc tādas neievainotas pasaules, sirsnīgas sadzīves. Bet tad ap mums ir cilvēki, kas it kā ar varu grib mums uzspiest savu gribu. Tikai viņiem ir taisnība, tikai viņi ir svarīgi, viņu vajadzības ir tās īstās. Bet Dievs negrib mūs tādus. *“Jūs taču esat zemes sāls.”* Atcerēsimies šos vārdus. Uzdrošināsimies neklausīties uz šiem gudriniekiem. Jā, mēs esam zemes sāls un, ejot kopā ar Jēzu, mēs saņemam mieru un paļāvību mūsu gaitām. Jēzus tuvība ir mums kā ceļa maize.

Bet tad gadās, ka es pats esmu kā tāds traucēklis šajā ceļā, nevaru pateikt īstos vārdus, mēle niez, un pateiktie vārdi ir asi, par daudz sāļi. Kad piedzīvojam, ka Jēzus mūs pieņem ar visiem mūsu trūkumiem, tad varam to mīlestību, to labumu, ko paši piedzīvojam, arī tālāk dot. Mēs varam citiem dot roku, jo zinām, ka Dievs mūs tur. Bet, ja nu ceļā gadās tāds *“Bet”* un mēs aizejam pa citu ceļu, bez Jēzus? Viņš mūs brīdina. Jēzus negrib, ka paliekam bez Viņa palīdzības un neesam sasniedzami. Lai Dievs mums palīdz dzīvot ar Viņa doto ceļa maizi!

.. ja sāls ir nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un no ļaudīm saminama.

Jūs esat zemes sāls. Es priecājos par šiem vārdiem. Ja esam sāls, tad pasaulei esam vajadzīgi. Varbūt varam tad teikt: *Tu esi vērtīga, tu esi Jēzum vajadzīga vai vajadzīgs.*

Tev ir skaidra vieta tur, pie tiem cilvēkiem, kurus tu sastop savā ikdienā. Es izjūtu šo apliecinājumu kā atzinību vai pat uzslavu. Jēzus apstiprina manu darbu, jo mēģinu Viņam sekot, dzīvot dāvinātā ticībā. Un vai nav skaisti, saņemt Viņa atzinību?

Un kā ir ar mums? Vai gadās, ka izsakām kādiem citiem mūsu atzinību, ja kaut kas ir veiksmīgi izdevies? Vai sakām dažreiz: *“To tu gan labi izdarīji!”*?

Zinu, kā bērni priecājas, ja kaut kas ir labi izdevies un – mēs neaizmirstam viņus uzslavēt. Bet arī mums lielajiem sirsnīgi teikti atzinības vārdi ienes gaišumu ikdienas darbos.

Anglijā dzīvojot, bieži vien dzirdēju šos īsos divus vārdukus *“Well done”* – *“Labi darīts”* un arī man tie gāja pie sirds. Vācijā dzirdu tos retāk.

“Paldies! Vai cik labi, ka tu mums esi!” Būsim devīgi. Un priecāsimies teicējs un saņēmējs. Mūsu sirds būs līksma. Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce